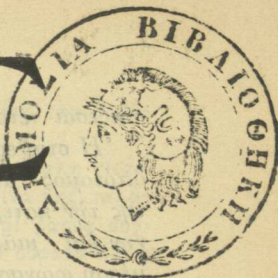

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣΙ 1 ΜΑΪΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδός Τριπόδων ΙΙ
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τό φύλλον τιμάται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 9^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέα)

ΕΣΩΤΕΡ. έτησία δρ. 4.— έξάμ. δρ. 2.50

ΕΞΩΤΕΡ. » φρ.χρ. 5.— » φρ.χρ. 3.—

TOMES WORKMAN

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Συνέχεια).

Ἡ ὥρα ἐπεροῦσε, ἡ θλιβερά νύκτα σχεδόν παρήρηχοτο καὶ ἡ Μαρία κατελήφθη ἀπὸ ἀθυμίαν καὶ στενοχωρίαν. Ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἦτο ἀνωφελές νὰ περιμένῃ ἀκόμη τὸν Ὑποκόμητα καὶ ὅτι ἤμποροῦσε νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ καὶ προετοιμασθῇ διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Αἴφνης ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὠχρὸν καὶ ἡ καρδιά της ἐπαλλεν ἰσχυρῶς. Βεβαίως θὰ ἄκουσε βήματα ἀπὸ τὸν κήπον. Ἐπὶ τινὰ στιγμήν ἐπεκράτησε σιγή. Κατόπιν ἤκουσε χαμηλὸν ψιθυρισμὸν φωνῶν, τὰς ὁποίας ἠκολούθησε ἐν κτύπημα ἐπὶ τῆς θύρας.

Τρέμουσα ἐκ συγκινήσεως ἐπεριπάτησεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔσυρε τὸν σύρτην καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἦσαν δύο ἄνδρες τυλιγμένοι εἰς τοὺς μανδύας των. Εἰς τὰ καπέλλα των εἶχον μεγάλας τριχρόμους ταινίας, αἱ ὁποῖαι ἐξετείνοντο μέχρι τοῦ ἄνω τῶν ὀφθαλμῶν των. Εἰσηλθὼν ἀποτόμως καὶ ἐκλείσαν τὴν πόρτα ὀπισθέν των. Τὰ πάντα τὴν ἐξέπληττον καὶ ὀπισθοχώρησεν ὠχρὰ καὶ τρέμουσα.

— Εἶσαι ἡ Δις Μαρία Λαβοναζιέρ; τὴν ἠρώτησε σκαιῶς εἰς ἑξ' αὐτῶν.

— Μάλιστα, ἐφέλλισεν αὐτὴ δειλῶς.

— Τότε ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας σὲ συλλαμβάνω ὡς ὑποπτον.

— Κύριε, ἐψιθύρισεν ἐμένα! ἐμένα! ἐμένα!

— Σιωπή! ἀπεκρίθη. Ἄκουσέ με. Ἐάν θέλῃς νὰ σώσῃς τὸν λαμόν σου ἀπὸ τὴν λαιμητόμον, πρέπει νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς χωρὶς ὑπεκφυγὰς καὶ μὲ ἀκριβείαν.

Ἡ Μαρία τὸν παρετή-

ρει μὲ ὠχρὸν καὶ τρέμον ἐκ φόβου πρόσωπον ἀλλὰ δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν.

— Ἐάν ἀρνηθῆς νὰ ἀπαντήσῃς θὰ εἶναι πρὸς βλάβην σου, προσέθεσε σκληρῶς. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αὐτὴν τὴν νύκτα προετοιμάζεσαι νὰ δεχθῆς εἰς ἐπίσκεψιν ἕνα ἀριστοκράτην, ἐχθρὸν τῆς Δημοκρατίας, ὀνομαζόμενον Λουδοβίκον, καὶ ὁ ὁποῖος γενικῶς εἶναι γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα ὁ Ὑποκόμης τῆς Τρουβίλλης, λέγε εἶναι τοῦτο ἀλήθεια;

Πάλιν ἡ Μαρία δὲν ὠμίλησεν. Ἡ γλῶσσά της ἦτο ὡς παραλυμένη τὸ δὲ δωμάτιον τῆς ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐστρέφετο γύρω της.

— Βλέπω, ἐξηκολούθησεν οὗτος, ὅτι δὲν εἴμπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῆς. Λοιπὸν θὰ μάθῃς, ὅτι ἡ σιωπή σου δὲν θὰ σὲ βοηθήσῃ εἰς τὸν σκοπὸν σου καὶ ὅτι ἐγὼ γνωρίζω τὰ πάντα. Ποίαν ἀφορμὴν ἔχεις νὰ δέξῃσαι αὐτὸν τὸν ἄνδρα, αὐτὸν τὸν ἀριστοκράτην, αὐτὸν τὸν προδότην τῆς Δημοκρατίας; Τοῦτο προέρχεται ἔνεκα τῆς ἐπιθυμίας ν' ἀποδώσῃς εἰς τὰς χεῖράς του τοὺς πολυτίμους λίθους τῆς οἰκογενείας τοὺς προελθόν-

τας ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς ταλαιπωρίας τῶν δυστυχισμένων χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ ἐκαλλιέργουν τὴν γῆν ἐπεινοῦσαν καὶ ἐδυστύχουν, αὐτὸς καὶ οἱ πρόγονοί του ἔκτιζον πύργους, ἐκηρύγγουν ἐλάφους, καὶ ἐπήγαινον ἀμαξάδα στολισμένοι μὲ μεταξωτὰς δαντέλας καὶ πολυτίμους λίθους. Αὐτὰ τὰ κοσμήματα ἀνήκουν μᾶλλον εἰς τὸν λαὸν καὶ πρέπει νὰ δοθοῦν εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον δι' ἀμοιβὴν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πολεμοῦν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Γαλλίας. Ἐχεις ἀναλάβει νὰ ἀποδώσῃς αὐτοὺς εἰς τὸν ἀριστοκράτην τοῦτον, ὁ ὁποῖος ἐδικάσθη εἰς θάνατον ἐπὶ τῆς πατρίδος του. Τί εἴμπορεῖς νὰ ἀπολογηθῆς ἀφοῦ ὑπερα-

JOSEPH MANCINI

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Γεμάτη χίλια χρώματα, με μύρα ποτισμένη,
ξεπρόβαλε ή πρωτομαγιά με τ' άνθη στολισμένη
και μιὰ κοπέλα απ' την αυγή κατέβηκε να τρέξει,
και τὸ στεφάνι τοῦ Μαγιοῦ σ' τὸν κηπό της να πλέξει.

Ἡ πεταλούδες παίζανε τρελλὰ με τὰ λουλούδια
και κελαδοῦσαν τὰ πουλιὰ τοῦ ἔρωτος τραγούδια
Ἡ μέλισσες τῶν λουλουδιῶν συνάζανε τὸ μέλι
και με φτερούγισμ' ἀλαφρὸ κατέβηκαν οἱ ἀγγέλοι
να ψάλουν τῆς πρωτομαγιάς τ' ἀφροπλάσματα κάλλη
κ' ὕστερα να πετάξουνε σ' τὸν οὐρανὸ τους πάλι.

Ἀποσταμένη, ἔγειρεν ἡ κόρη, πὸν προκάνη
ἀκόμα τῆς πρωτομαγιάς να πλέξη τὸ στεφάνι
κ' ἐν' ἀγγελοῦδι πονηρὸ απ' τ' ἄλλα ξεχωρίζει
και κἄτι λόγια μέσ' τ' αὐτὴ τῆς κόρης ψιθυρίζει.

Τὰ ἀγγελοῦδια σ' τ' οὐρανοῦ γυρίσαν τὰ παλάτια
κ' ἡ κόρη μ' ἀναστεναγμὸ ξανάνοιξε τὰ μάτια.
Μὰ τώρα πῆλὰ δὲν σκέπτεται τὸ στέφανο να κάνη
μέσα σ' τὸ νοῦ της πλέκεται καλλίτερο στεφάνι!

(Ἀπὸ τὰς «Ἀνεμώνας»)

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

IVAN TOURGUENEFF

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΟ ΣΟΡΡΕΝΤΟ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλο.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΑΒΑΚΩΦ, ΚΑ ΕΛΕΤΖΚΥ (Ναδέζδα Παυλόβνα), ΔΙΣ
ΜΑΡΙΑ, ΒΕΛΣΚΥ (εἰσέρχονται διὰ τῆς πρὸς τὸν ἀντιθί-
λαμον θύρας. Ἡ κ. Ἐλετζκυ ἔχει τὸ ἦθος φιλόδικου).

ΑΒΑΚΩΦ

Τέλος πάντων! Ἀπεφασίσατε νὰ ῥθῆτε; Γιατί
ἐπήγατε περίπατο χωρὶς ἐμένα;

ΚΑ ΕΛΕΤΖΚΥ (διευθύνεται πρὸς τὸ κάτοπτρον δεξιᾶ και
ἐκβάλλει τὸν πῖλόν της)

Εἶναι πολλὴ ὥρα ποῦ ξυπνήσατε;

ΑΒΑΚΩΦ

Πολλὴ ὥρα!

ΕΛΕΤΖΚΥ

Αἴ, λοιπόν!... Κοιμηθήκατε ὅλο ὅσο εἶχατε;

ΑΒΑΚΩΦ

Ἄλλὰ δὲν κοιμήθηκα... Μόλις τὸν πῆρα λίγο
... με τὸ ἓνα μάτι...

ΕΛΕΤΖΚΥ

Τά, τά, τά, τά... Ξέρουμε... Ξέρουμε... δὲν
ἐκάματε τίποτα ἄλλο ποῦ κλείσατε τὰ μάτια σας!

ΑΒΑΚΩΦ (μόνος)

Αἴ!... αἴ!... Διασπείρασατε καλὰ ἔστων περίπατο;

ΕΛΕΤΖΚΥ (ξηρῶς)

Ναί!... Δὲν ἦλθε κανεὶς ὅταν ἐλειπα;

ΑΒΑΚΩΦ

Κανεὶς!... δηλαδή... Λάθος κάνω... ἦλθε ἓνας
ζωγράφος...

ΕΛΕΤΖΚΥ (ζωηρῶς)

Ὁ Κύριος Ποπελέν;

ΑΒΑΚΩΦ

Ναί, νομίζω πῶς αὐτὸς εἶναι...

ΕΛΕΤΖΚΥ

Και τί τοῦ εἶπατε;

ΑΒΑΚΩΦ

Δὲν τοῦ εἶπα τίποτα... ῥώτησε ἂν εἴσασθε
σ' τὸ σπίτι και με παρεκάλεσε νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἦλθε...

ΕΛΕΤΖΚΥ

Γιατί δὲν τοῦ εἶπατε νὰ με περιμένη;

ΑΒΑΚΩΦ

Δὲν εἴξευρα...

ΕΛΕΤΖΚΥ (με πείσμα)

Πάντοτε ὁ ἴδιος εἴσθε! (Στρέφουσα πρὸς τὸν Βέλσκυ
ὅστις εὐρίσκειται πλησίον τοῦ παραθύρου, ὅπου ἰμλεῖ με τὴν
Μαρίαν) Βέλσκυ! Βέλσκυ!... Ἄρκετὰ κοπλιμεντά-
ρισες με τὴ Μαρία!

ΒΕΛΣΚΥ

Τί ἀγαπᾶτε, Ναδέζδα Παυλόβνα;

ΕΛΕΤΖΚΥ

Τί ἀγαπᾶ; (Μετὰ τινὰ παῦσιν) Νὰ τί ἀγαπᾶ
ἓνας ζωγράφος, ὁ κ. Ποπελέν, ἦλθε ἐδῶ τὴν ὥρα
ποῦ ἐλειπαμε. Ξέρεις ποῖός εἶναι... εἶναι ὁ ζω-

ΒΕΛΣΚΥ

Και με διατάσσετε;

ΕΛΕΤΖΚΥ

Ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἐγείνατε λίγο ὀξυδερκῆς...
Πηγαίνετε ἀμέσως νὰ ζητήσετε αὐτὸν τὸν ζωγρά-
φον... και νὰ μὴ γυρίσετε χωρὶς αὐτόν... Ἄ-
κούτε; φέρτε τον ἐδῶ, χωρὶς ἄλλο!...

ΒΕΛΣΚΥ

Ἄλλὰ δὲν ξέρω τὴν διεύθυνσί του.

ΕΛΕΤΖΚΥ

Ἐρωτήσατέ την... Πληροφορηθῆτε ἐδῶ, στὸ
ξενοδοχεῖο... ὅπου θέλετε... μόνο κάμετε γρή-
γορα... μοῦ χρειάζεται, σᾶς λέγω... ἐμπρός!
κάμετε γρήγορα λοιπόν!...

ΒΕΛΣΚΥ (μετὰ τινὰ παῦσιν)

Ἰπακούω... Πηγαίνω εἰς ἀνίχνευσιν τοῦ κυ-
ρίου ζωγράφου, ὅστις ἔχει τὰς ἀπόψεις τοῦ Βεζου-
βίου... χωρὶς ἄλλο αὐταὶ αἱ ἀπόψεις σᾶς λεί-
πουν!... (Ρίπτων εἰς αὐτὴν βλέμμα ἀστραπιαῖον) Πη-
γαίνω... πηγαίνω...

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΚΑ ΕΛΕΤΖΚΥ, ΑΒΑΚΩΦ, ΔΙΣ ΜΑΡΙΑ

ΕΛΕΤΖΚΥ (κάθεται ἐπὶ τοῦ διθανίου και κτυπᾷ τὸν πόδα
ἐπὶ τοῦ πατώματος μετ' ἀνυπομονησίας. Ὁ Ἀθακῶφ μειδιᾷ
με ὕφος συγκεχυμένον. Τέλος φωνάζει αὐτή).

Μαρία!

ΜΑΡΙΑ

Θεῖα μου!

ΕΛΕΤΖΚΥ

Θεῖα μου!... Θεῖα μου!... Τί ἔχεις λοιπόν
και με λὲς πάντοτε: «Θεῖα μου!...» σὺν νὰ εἶμαι
καμμιά γρηᾷ;...

ΜΑΡΙΑ

Ἄλλὰ πῶς πρέπει νὰ σὲ λέγω, ἀγαπητὴ Θεῖα;
ΕΛΕΤΖΚΥ (μετὰ στιγμὴν σκέψεως).

Δὲν κάνεις καλὰ νὰ μένης κοντὰ σ' τὸ παρά-
θυρο· μπορεῖ νὰ συναχθῆς...

ΜΑΡΙΑ

Πῶς, θεῖα μου, κάνεις τὴν ζέστη ἐξω...

ΕΛΕΤΖΚΥ

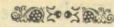
Δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται ὅτι φυσᾷ ἀέρας ἐδῶ.
Κύριε Ἀθακῶφ, φυσᾷ ἀέρας, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΑΒΑΚΩΦ (ρίγει και κινεῖ τὰς χεῖρας, ὡς διὰ νὰ ποδείξῃ
τὸν ἄνεμον)

Ναί, κάνει ἓναν ἀέρα κρύο... ἓναν ἀέρα!...

δὲ Βάργας ἐρωτᾷ τὸν Περιηγητὴν, ὃν γνωρίζει, διατί ὄταν περιηγηταὶ δὲν φορεῖ Παναμά, πληροφορεῖ τὸν Σ.Ο. ὅτι ἡ ζωὴ του ἀπωλέσθη καὶ ἀσπάζεται τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας. — Ὁ Ἀψοῦργος εὐχαριστεῖ θερμῶς τὴν Ἑσμεράλδαν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ἔδειξεν δι' αὐτὸν καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι κατοικεῖ μὲν ἐν Πειραιεῖ, πατρίς του ὅμως εἶναι ἡ ἡρωϊκὴ νῆσος τῶν Σπεταῶν. — Τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα χαιρετᾷ τὸν Ἑσπερον καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι ὁ ἄλλος «Ἑσπερος» ἐνίκησε τὰ κομφοτεχνήματα καὶ πληροφορεῖ τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας ὅτι ἀδίκως γάνει τὸν καιρὸν του διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Τὸ ἴδιον Ἄλυτον Αἶνιγμα ἐρωτᾷ τοὺς μέγχοι τοῦδε ἀνταλλάξαντας μετ' αὐτοῦ Μα ρ μ α ρ υ γ ἄ ς, ἂν δέχωνται ν' ἀνταλλάξουν καὶ δευτέρον τετράδιον μὲ νέας ἐρωτήσεις, ὅπως αὐτὸ τὰς ἠλλάξεν ἔαν δέχωνται, προθύμως στέλλει πρῶτον αὐτὸ καὶ ἐκ τῶν ἰδικῶν του θὰ ἴδουν τὰς νέας ἐφ' ὧν καὶ θ' ἀπαντήσουν. — Τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος πληροφορεῖ τὸν Τσίν-Τσὺν ὅτι τὸν ἀνεκάλυψε ποῖος εἶναι. — Ἡ Λάτρις Μουσικῆς συμβουλεύει τὸν Περιηγητὴν νὰ προσέχῃ περισσότερο εἰς τὰς συναυλίας παρὰ εἰς τὸ ἀκροατήριον, χαιρετᾷ τὸν Φύουσι καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος. — Ἡ Καρδία Μουσικῆς συγχαίρει τὴν Λάτριδα Μουσικῆς διὰ τὴν ἔκτακτον ἐκλογὴν τῆς ῥαψωδίας καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Ἑλλάδος. — Τὸ Ἀπόδημον Πτηνὸν ἐρωτᾷ τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα τί ἔφαγε τὴν γάταν ἢ ὅποια ἔφαγε τὸ βραστὸν κρέας; — Ὁ Ὀθέλλος συμβουλεύει τὴν Ἑλλάδα νὰ μὴ ἀνοίγῃ τόσον ἀποτόμος τῆς πόρτες τῶν Ζαχαροπλαστείων διότι εἶναι φόβος νὰ μὴ. . . — Ἡ Ὑπερήφανος Ἑλληνίς χαιρετᾷ τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακείου, ὅπερ ἐγνώρισε. — Ὁ Ἐραστής τῶν Ἀνθέων ἀσπάζεται τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν καὶ Τρικυμιώδη Θάλασσαν, ἣς ζητεῖ τὰ ἀρχικά, συγχαίρει τὸ Ἐρατεινὸν Ὀμμα, ὅπερ ἐμάντευσε, διὰ τὸ ὠραῖον ψευδῶν μόν του καὶ παρακαλεῖ τὴν Λάτριδα τῶν Ἀνθέων νὰ λατρεύῃ τὰ ἄνθη καθὼς καὶ αὐτὸς τὰ λατρεύει. — Ἡ Ἐλπίς Εὐτυχίας πληροφορεῖ τὸν Περιηγητὴν ὅτι δὲν δύναται νὰ τὸ περιγράψῃ τὸ γνωστὸν μνημεῖον ἀφοῦ δύναται αὐτὸς κάλλιστα, ὡς Περιηγητῆς, νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ. — Ὁ Φάουσι χαιρετᾷ τὴν Μαργαρίταν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὰ ἀρχικά τῆς δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν. — Ὁ Βανδεργαάτ Κόπζ παρακαλεῖ πολὺ τὸν Περιηγητὴν νὰ τὴν φανερώσῃ τὰ ἀρχικά του διότι νομίζει ὅτι τὸν γνωρίζει καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Κατακτητοῦ Καρδιῶν δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν. — Ἡ Ναυτοπούλα ἀσπάζεται τὸ Λευκὸν Ἄλιστον Κῦμα, ὅπερ ἐμάντευσε, καὶ τὸ προτρέπει πάσῃ δυνάμει νὰ ἀποδύλῃ τὴν ῥαθυμίαν, ἣν ἔχει. — Ὁ Κόμης Βενεσέκλ ἐρωτᾷ τὸν Περιηγητὴν διατί συγνάζει κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Ζάππειον καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθῇ μετὰ τῆς Καρδίας ὑπὸ Πέτραν δι' ἀνταλλαγῆς φωτογραφιῶν — Ἡ Δις Ὀλγα Πατσιαῶδου ἐρωτᾷ τὸν Περιηγητὴν πῶς ἀκόμη δὲν συνονήθη μετὰ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης δι' ἐκεῖνο ὅπερ τῆς ὑπεσχέθη; — Ἡ Ἀγνωστος ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Ἄλυτου Αἶνιγματος δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν. — Ἡ Χρυσάλλις εὐχαριστεῖ τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα διὰ τὰ συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει τῆς καὶ τῷ λέγει: «Τὰ λέπεις τα; . . .» καὶ συγχαίρει τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος διὰ τὸ «Παράπονον» ὅπερ τῆς ἤρесе πάρα πολὺ. — Ἡ Ἀχόρταγῃ Ἀγάπῃ ἀσπάζεται τὴν ἐν Βάρῃ Δίδα Νίτσαν Μακρῇ καὶ ἀναμένει ἀνυπομόνως ἐπιστολὴν τῆς, ἀσπάζεται τὴν Λεωφόρον Ἀθηνᾶς, ἣς ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ τοῦλάχιστον τὰρχικὰ δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν, διότι νομίζει ὅτι εἶναι φίλη τῆς ὡς ἔχουσα τῆς αὐτῆς μίαν φοιτήτριαν καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Ἀγγέλον Αὐγερινόν, οὗ ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν, διὰ τὰ ὠραῖα δελτάρια. — Ἡ Εὐα ἐρωτᾷ τὸ Ἄλυτον Αἶνι-

γμα ἂν ἡ γατίσσα του τρώγῃ καὶ πειραιώτικες καρδιές ἢ μόνον πλειόνη. — Τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακείου χαιρετᾷ τὴν Καρδίαν Γρανίτην. Εἰς τὰς μετὰ τὴν 23 Ἀπριλίου ληφθείσας ἐπιστολάς θ' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 1ης Ἰουνίου ἔ. ἔ)

58. Στοιχειόγραφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
εἶμαι νῆσος εἰς σᾶς γνωστῇ,
ἂν ἐν γράμμα μου ἀλλάξῃς
ἄνθος εὐθὺς θὰ σχηματισθῇ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μήλου τῆς Ἐριδος

59. Αἶνιγμα.

Τ' ἀρσενικὸ μου τὸ θωρεῖς
τώρα καὶ τὸ κυττάξεις.
Στὸ θηλυκὸ μου θὰ τὸ ἴδῃς,
μόν' ἂν τυχὸν βρεμβάζῃς!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Περιηγητοῦ

60. Ἐρώτησις.

Ποῖος ἐρωτᾷ ἂν τρώγῃ τὸ παιδίον;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐαρινῆς Νεφέλης

61. Φύρδην Μείγδην.

ἡγραῖε σοδόνιε.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Περιηγητοῦ

62. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν τὸ ὄνομα Ἀσιατικοῦ ὄρους:

1) Βασιλεὺς τῆς Ἀσίας. 2) Πόλις Ἑλληνική. 3) Μυθολογικὸν Τέρας 4) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5) Ἀρχαῖος Ἑλλην Βασιλεὺς. 6) Ἀρχαῖον ὄπλον. 7) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος καὶ 8) Ὀμηρικὸς ἦρως.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσοπεριόγου Ὀνείρου

63. Ἑλλητισύμφωνον.

εἰ — ιη — οσο — ο — α' — ρα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βανδεργαάτ Κόπζ

64. Γρῆφος.

Ποῖος ἔμπορει νὰ τὸν εὐρῇ;
Ἄλλῃ τὸν ἐχώρισε.
Ἐν ὑγρὸν ὄχυρόν,
Μάτιος, Πλίσιος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλυτου Αἶνιγματος

65. Γρῆφος.

I
O I A M I ὦ! πῶς; 2μ. πρὸ 1 σθ.
I

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χρυσάλλιδος

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ
Ν. ΦΛΕΡΙΑΝΟΥ
12 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 12

Εἰς τὸ ὅλως εὐρωπαϊκὸν ἀνθοπωλεῖον τοῦτο εὐρίσκετε τὰ ἐκλεκτότερα ἄνθη καὶ φρυτὰ.

Ὁ Φλεριανὸς πρέπει νὰ ἦναι ὁ Ἀνθοπώλης σας.